

1907

AFSENDER

Fritz Syberg

MODTAGER

Ernst Goldschmidt

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Sprog:

dansk

Dateringsbegrundelse:

Udateret.

Øverst på brevet er skrevet:

Breve fra Fritz og Anna Syberg til Ernst Goldschmidt. Udateret. Af G. noteret 1908. Men er antagelig det første brev fra F.S. til G. og er altså sandsynligvis fra 1907.

Generel kommentar:

Transskriberet efter maskinskrevet

tekst. Det er uvist, hvem der har

skrevet dette. Ligeledes er det uvist,

hvor originalbrevet befinder sig.

Sammenklumpede Bondemalere: I

1907 startede den såkaldte

Bondemalerstrid. Der var tale om en

avisfejde, der kort handlede om

Fynboernes jordnære værker, der ikke

faldt i en gruppe symbolistiske

maleres smag. I en af artiklerne blev

Fynboerne netop kaldt

Sammenklumpede Bondemalere.

Moderbillederne: Fritz Syberg malede

flere gange sin hustru, Anna, som

moder. Det vides ikke, hvilke billeder

der refereres til.

Stockholms Plads ændrede i 1925

navn til Hjalmar Brantings Plads.

Ultramarin er en blå farvetone, der

forekommer naturligt i

halvædelstenen lapis lazuli, der ved

knusning og malning ("fint hakket")

blandes med bindemiddel, f.eks.

arabisk gummi, så den kan fæstnes til

underlaget. I 1822 lykkedes det at

fremstille farven kemisk, hvorved den

blev væsentligt billigere. På Faaborg

Museum er ultramarin anvendt på

væggene i den sal, hvor Kay Nielsens

statue af Mads Rasmussen står. Kilde:

Truelsen, Susanne T.: Fynboerne.

Kunstnerkolonien 1885-1920.

Gyldendal, 2015.

Den store danske encyklopædi.

Weilbach: Dansk kunstnerleksikon,
bd. 8. Munksgaard, 1998.

Omtalte personer:
Karl Nordström

Omtalte steder:
Hjalmar Brantings Plads 3, 2100
København Ø

Arkivplacering:
Kerteminde Egns- og Byhistoriske
Arkiv.

Proveniens:
Boet efter Peter von Syberg,
barnebarn af Anna og Fritz Syberg.

DOKUMENTINDHOLD

Fritz Syberg takker for kronikken. "Bondemalerne" er ikke sammenklumpede, for de ses næsten aldrig. Syberg vil gerne diskutere spørgsmålet om brugen af ultramarin som oliefarve. Han undskylder de mange fejl, som skyldes uro omkring ham.

TRANSSKRIFTION

Kære Hr. Goldschmidt

Først vil jeg bede Dem om ikke at opfatte mig som påtrængende. Jeg har søgt Dem på Politikens Redaktionskontor og i Deres Bopæl (Stockholmsplads 3) uden at træffe Dem. Dernæst vilde jeg meget gerne sige Dem tak for Deres smukke Kronik der har glædet mig af Grunde som jeg bedre kan tale end skrive om. Blot saa meget: De kender den Fornemmelse at man ofte først opdager sin Træthed i det Øjeblik man efter meget og travlt Arbejde kaster sig ned i en Stol for at hvile. Et lignende Fænomen er hændt mig ved at læse Deres Kronik, jeg opdagede at jeg nu i en lang lang Tid har levet meget "för mig sjelf" (Det er måske galt, det skal være svensk og er et Citat af den svenske Maler Karl Nordström).

Historien om de "sammenklumpede Bondemalere" har ikke mere på sig end at vi (Bondemalerne) i de sidste År næsten aldrig ser hverandre og fuldstændig har ophørt at påvirke hverandre. En Ting som gør mig urolig er nogle Ord sagt af Dem til min Kone, og Ordene er disse: "Bruger Syberg ikke Ultramarin" vilde De være så elskværdig at sige mig et Par Ord til om dette Emne. Jeg kunde have Lyst til, og, som jeg håber Gavn af at få nogle Udtalelser om dette specielle Emne: Behandlingen af Oliefarven. Særlig vilde jeg gerne vide lidt om "Moderbillederne", - Oliefarven volder mig nemlig ikke så få Kvaler, og at få en Malers Mening der har set meget på Billeder og er af en yngre generation end en selv er vist det eneste rigtige. Det er måske at lægge for meget Beslag på Deres Tid at bede Dem om dette maaske har De heller ikke set så meget netop på de to Billeder som jeg har nævnt, men selv om det aldrig er så lidt De har bidt Mærke i kunde det dog være af stor Nytte for mig. Endnu en Gang tak for Deres smukke Kronik og Deres Arbejde med at se mine Ting igennem.

Venlig hilsen fra Deres hengivne Fritz Syberg

Undskyld alle Rettelserne o.s.v. her tales og snadres saa jeg ikke kan samle Tankerne F.S.

De må endelig blive ved at skrive i Politiken. Går De fra er der jo ikke en eneste her i Landet der gider lægge sig i Selen for at forstaa en "stakkels" Maler.

Breve fra Fritz og Anna Syberg til Ernst Goldschmidt.
Udateret. Af G. noteret 1908? men er antagelig det første Brev fra F.S. til G.
og er altsaa sandsynligvis fra 1907.

Kære Hr. Goldschmidt

Først vil jeg bede Dem ikke at opfatte mig som påtrængende. Jeg har søgt Dem på Politikens Redaktionskontor og i Deres Bopæl (Stockholmsplads 3) uden at træffe Dem. Dernæst vilde jeg gerne sige Dem tak for Deres smukke Kronik der har glædet mig af Grunde som jeg bedre kan tale end skrive om. Blot så meget : De kender den Fornemmelse at man først opdager sin Træthed i det Øjeblik man efter meget og travlt Arbejde kaster sig i sin Stol for at hvile. Et lignende Fænomen er hændt mig ved at læse Deres Kronik, jeg opdagede at jeg nu i en lang lang Tid har levet meget "förr mig sjelf" (Det er måske galt, det skal være svensk og er et Citat af den svenske Maler Karl Nordström).

Historien om de "sammenklumpede Bondemalere" har ikke mere på sig end at vi (Bondemalerne) i de sidste År næsten aldrig ser hverandre og fuldstændig har ophørt at påvirke hverandre. En Ting som gør mig urolig er nogle Ord sagt af Dem til min Kone, og Ordene er disse : "Bruger Syberg ikke Ultramarin" vilde De være så elskværdig at sige mig et Par Ord til om dette Emne. Jeg kunde have Lyst til, og, som jeg håber Gavn af at få nogle Udtalelser om det specielle Emne: Behandlingen af Oliefarven. Særlig vilde jeg gerne vide lidt om "Moderbillederne", - Oliefarven volder mig nemlig ikke så få Kvaler, og at få en Malers Mening der har set meget på Billeder og er af en yngre Generation end en selv er vist det eneste rigtige. Det er måske at lægge for meget Beslag på Deres Tid at bede Dem om dette måske har De heller ikke set så meget netop på de to Billeder jeg har nævnt, men selv om det aldrig er så lidt De har bidt Mærke i kunde det dog være af stor Nytte for mig. Endnu en Gang Tak for Deres smukke Kronik og Deres Arbejde med at se mine Ting igennem.

Venlig hilsen fra Deres hengivne Fritz Syberg

Undskyld alle Rettelserne o.s.v. her tales og snadres så jeg ikke kan samle Tankerne F.S.

De må endelig blive ved at skrive i Politiken. Går De fra er der jo ikke en eneste her i Landet der gider lægge sig i Selen for at forstå en "stakkels" Maler .

Breve fra Fritz og Anna Syberg til Ernst Goldschmidt.
Udateret. Af G. noteret 1908? men er antagelig det første Brev fra F.S. til G.
og er altsaa sandsynligvis fra 1907.

Kære Hr. Goldschmidt

Først vil jeg bede Dem ikke at opfatte mig som påtrængende. Jeg har søgt Dem på Politikens Redaktionskontor og i Deres Bopæl (Stockholmsplads 3) uden at træffe Dem. Dernæst vilde jeg gerne sige Dem tak for Deres smukke Kronik der har glædet mig af Grunde som jeg bedre kan tale end skrive om. Blot så meget : De kender den Fornemmelse at man først opdager sin Træthed i det Øjeblik man efter meget og travlt Arbejde kaster sig i sin Stol for at hvile. Et lignende Fænomen er hændt mig ved at læse Deres Kronik, jeg opdagede at jeg nu i en lang lang Tid har levet meget "förr mig sjelf" (Det er måske galt, det skal være svensk og er et Citat af den svenske Maler Karl Nordström).

Historien om de "sammenklumpede Bondemalere" har ikke mere på sig end at vi (Bondemalerne) i de sidste År næsten aldrig ser hverandre og fuldstændig har ophørt at påvirke hverandre. En Ting som gør mig urolig er nogle Ord sagt af Dem til min Kone, og Ordene er disse : "Bruger Syberg ikke Ultramarin" vilde De være så elskværdig at sige mig et Par Ord til om dette Emne. Jeg kunde have Lyst til, og, som jeg håber Gavn af at få nogle Udtalelser om det specielle Emne: Behandlingen af Oliefarven. Særlig vilde jeg gerne vide lidt om "Moderbillederne", - Oliefarven volder mig nemlig ikke så få Kvaler, og at få en Malers Mening der har set meget på Billeder og er af en yngre Generation end en selv er vist det eneste rigtige. Det er måske at lægge for meget Beslag på Deres Tid at bede Dem om dette måske har De heller ikke set så meget netop på de to Billeder jeg har nævnt, men selv om det aldrig er så lidt De har bidt Mærke i kunde det dog være af stor Nytte for mig. Endnu en Gang Tak for Deres smukke Kronik og Deres Arbejde med at se mine Ting igennem.

Venlig hilsen fra Deres hengivne Fritz Syberg

Undskyld alle Rettelserne o.s.v. her tales og snadres så jeg ikke kan samle Tankerne F.S.

De må endelig blive ved at skrive i Politiken. Går De fra er der jo ikke en eneste her i Landet der gider lægge sig i Selen for at forstå en "stakkels" Maler .